

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri S. J. Instructio [!] Poenitentis,
Confessarii, Et Parochi**

Segneri, Paolo

Augustae Vindelicorum ; Dilingae, 1696

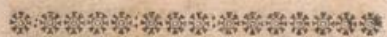
Caput IV. Quomodo corrigendus illi suus error, qui à Deo non vocatus
Pastorem Animarum agit?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52749](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52749)

Et orī invidere piaculum videatur. Deus nunquam ita deserit Ecclesiam, quin inveniantur idonei ministri, sufficientes ad necessitatem plebis, si digni promoverentur, & indigni repellerentur: & si non possent tot ministri inveniri, quos modò sunt, melius esset habere paucos ministros bonos, quàm multos malos. (ccc) Inutile, si Legum placitis stare volumus, à Nullo, non distinguitur. Nihil est inutile aequipollent. Quanto igitur magis illud, quod sic non prodest, ut etiam oblit?

(a) Concil. Trid. Sess. 6. c. 1. de Reform. (b) Ephes. 5. 10. (c) Luc. 14. 18. (d) 1. q. 4. c. qui episcopatum. (e) 1. 32. 16. (f) Gal. 1. 15. (g) 8. q. 1. c. Sunt in Eccle. (h) S. Bern. in illud Ecce nos reliquit omnia. (i) S. Aug. l. 83. q. 9. 30. (k) de Civit. Dei. l. 9. c. 18. (l) S. Greg. Past. l. 1. c. 8. (m) Dist. 39. c. Si officia & dist. 61. c. Miramur. (n) Dist. 74. c. Consultat. (o) de Electione c. Cum in cunctis. §. inferiora. (p) Eccli. 2. 16. (q) 1. 2. 7. (r) l. Nec. C. de Postulatu. (s) c. Nisi. de Renuntiat. (t) S. Pet. Dam. l. 2. ep. 1. (u) Luc. 5. 37. (x) S. Th. in 2. ad Cor. 3. l. 2. c. 3. p. 9. 27. art. 4. in c. (y) S. Greg. Past. l. 1. c. 9. (z) 1. q. 1. c. Non est paranda. (aa) Eccli. 37. 30. (bb) S. Greg. Past. l. 1. c. 9. (cc) Dist. 40. c. Multi. (dd) Dist. 61. c. Miramur. dist. 94. c. Valdè. dist. 40. c. Non nos. (ee) S. Greg. Naz. Orat. 20. (ff) Dist. 61. c. in Sacerdotibus. dist. 49. §. Prohibentur &c. dist. 6. c. Miserum. c. Miramur. c. Episcopum. c. Quid proderit. 1. q. 1. c. Estote. & de Electione c. Officij tui. c. tam in Magistrum. (gg) L. non facile ff. de Custod. & exhibit. (hh) Ps. 46. (ii) Sap. 9. 24. (kk) Eccli. 37. 19. (ll) 2. Par. 20. 12. (mm) 1. 10. 23. (nn) Ps. 141. 16. (oo) 1. q. 1. c. Principatus. (pp) Dent. 17. (qq) Proverb. 25. 9. (rr) Matt. 20. 26. (ss) Eccli. 38. 13. (tt) Epist. 248. ad Valer. (uu) 1. Cor. 2. 3. (xx) l. si quemquam c. de Episc. & Cler. & 1. q. 6. c. Sicut is. (yy) Opus. contra retrahenti. à Relig. c. 10.

(zz) S. Greg. Past. l. 1. c. 9. (aaa) Ep. 42. ad Henr. (bbb) S. Greg. Past. l. 1. c. 1. (ccc) 1. 3. 15. (ddd) S. Greg. Past. l. 1. c. 2. (eee) S. Th. 3. p. Suppl. q. 36. art. 4. ad 2. c. Chm sit. de atat. & qual. ord. dist. 23. c. Tales. reg. Nihil. de Regn. turis. in o.

CAPUT IV.

Quomodo corrigendus illi
suis error, qui à Deo non vo-
catus Pastorem Animarum
agit?

Hæc Pictores inter, & æris fusores observatu digna intercedit differentia, quòd illi admissos in pingendo errores facillè; isti nullo modo emendare possint. Idem planè Angelos inter & Homines Viatores, eorūque errores discrimen invenitur. Angelus momento uno totum suum opus, ut sic dicam, fudit ex metallo; & quia fundendo erravit, inde monstruosum etiamnum opus est, eisque quamdiu erit Angelus. Homo paulatim, velut colorum vario ductu facillè delebilis, opus suum perficit, unde & emendare potest, quod erratum sit, quancumque libuerit. Non est proinde omnis illi abjicienda spes, qui temerè animabus pascendis se addixerit, antequam à Deo verbis illis vocaretur: *Ascende & posside eam*; (a) est enim remedio locus. Hoc tamen ut indicetur, necesse est observare priùs injurias illas, quæ in vitæ conditione, temerè, & nulla deliberatione præviâ, deligenda admittuntur.

Geminæ autem istæ sunt; prior quæ Deo, altera quæ Animæ propriæ infertur: atque has consequens est debere refarciri. *Vt Filij Desertores, ut ordi-remini telam, & non per spiritum meum!* quibus verbis Iſta. Elitas Deus allocutus est, illis mox adjectis: *ut adderetis peccatum super peccatum.* (b) Ecquid autem est hîc peccatum peccato addere, quàm peccato temeritatîs inconſultæ, & Animæ tam noxiæ, addere peccatum crudæ & tam probroſæ Deo iuſticitatis? De hac igitur agendo.

I.

Certum est, quòd arbitrio tantùm ſuo ſtare velle in electione tanti momenti, qualis eſt hæc, in qua de vitæ genere decernitur, idem quodammodo ſit ac renuntiare gubernationi divinæ Providentiæ, eam ſecum tacitè exiſtimando aut parùm perſpicacem, aut malignam: parùm perſpicacem quidem, ut quæ ducere nos non poſſit, ut expedit; malignam verò, quæ nolit. Et ſi hoc verum eſt in cujuſcunque vitæ electione, multo magis in ea de qua nunc agimus. Si enim quivis Pater meritò injuriã ſuam reputat, ſi filius uxorem ipſo non conſulto ducat; quanto rectius Deus ſe ſpretum exiſtimabit ab eo; ſi quis inconſulto ipſo Sponſam ducat Eccleſiam aliquam? Siquidem uxorem ducere, eſi ſit quædam ſtatùs electio, ut negari non poteſt, eſt tamen ejuſmodi, quam Deus multo liberiorem eſſe voluerit. *Qui non ſe continent, nubant.* (c) At Eccleſiæ ſe alicui deſponſare electio eſt, quam jam inde ab initio

totam ſuo Deus arbitrio reſervavit. *Nec quiſquam ſumit ſibi honorem, Apoſtoli verba ſunt, ſed qui vocatur à Deo tanquam Aaron.* (d) Quàm proinde multo ampliùs in Deum injurius eſt, quòd duci ſe ab eo regique hoc in negotio non ſinat? Qui Eccleſiæ jungitur, ipſus quodammodo Dei ſit gener: Eccleſiæ enim filiæ illæ ſunt, tam Deo curæ, ut huic illivè Sacerdoti deſponſæ, ſubole à ſe progignendâ, cælum ipſum ad finem uſque Mundi inquilinâs debeat replere. Quis idcirco ſubditorum tam nulla fronte, tam nullâ ſit verecundiâ, ut filiam ejuſmodi vel ingratijſ ſupremi Regis ducere non vereatur? *Nam parùm vobis videtur, generum eſſe Regum!* ſic adoleſcens ille Paſtor reſpondebat dicentibus: *Eſto gener Regis:* (e) eſt hoc illi jubente Rege dicerent. Et ſi qui arbitrato ſuo Regis Regum gener eſſe præſumat?

Hæc portò injuriã tam maniſeſtâ, poenitudine compensatur, veniã inquam petendâ à læſa Nominis Providentiã, totùmque ſe ejus manibus permittendo, parato etiam animo ad ſub-eundum quodcunque pœnæ genus, quo illi placuerit peccatum hoc tam non leve vindicare; ſic tamen, ut eodem tempore ſumtâ animi cum demiffione rogemus, dignetur nos punire virgâ correctionis tanquam filios reſpicientes, non ut perduelles virgâ furoris. *Corripe me Domine: veruntamen in iuſtitiâ, & non in furore tuo.* (h) Hæc, quam modò dicebam, dolentis animi poenitudo, hæc abjectio, mox reducantur Animam in illam ſupremâ Providentiæ ſe-

mitam, & callem, quem misera tam audacter deseruerat, perinde ac si ipsa sibi dux esse posset: atque hac ratione Deo familiaris esse incipit, quem ille ut exterrum respiciebat: *Nunc autem, qui evatis longè, facti estis propè.* (g)

Alteram injuriam ipsam ferit Animam tam stultè eligentem, Quæ enim tam pravè cœpit, temeritatem deinceps sumam per omnem vitam luit, ut innuebam, Si namque illi etiam, quos Deus elegit, plurimum deinceps laborant, ut muneri suo faciant satis, id quod in Saule videre fuit, qui tam abjectè initio de se sentiebat, ut coronam omni quo poterat studio vitaret; deinceps autem tam altos nutrebat spiritus, ut eripi illam sibi nulla ratione pateretur; judicet quisque, cui salutem suam discrimini exponat, qui vel invito & renitente Deo tale vitæ genus amplectitur; sic ut dici possit, quotquot is subinde facit opera, toties ab illo Dei consilia & decreta violari. Huic injuriæ satisfacere licet tum in quocunque alio vitæ genere, tum in eo maximè, de quo nobis sermo, timore. *Pastoralis cura pondera*, monet sanctus Gregorius, *qui vacat, incautè non expetat, Et in qui incautè expetijt, pertimescat.* (h) En quod dixi remedium, timorem. Hunc ipsum tamen prudentem esse necesse est: non, inquam, ex illo genere, qui animum inutiliter torquendo ab agendo impediatur, sed ex illo, qui ipsum excitando pro calcari serviat ad alacrius currendum in proposita sibi boni semita. Hoc consilium Sanctus Bernardus suggestit nonnemini, qui ambigere poterat, etsi de eo certus non es-

set, quòd in vitæ genere Dei decretis non usquequaque se conformasset. *Nolo te*, inquit, *hoc tanquam parvum malum negligere, sed semper timere, semper pœnitere, semper securum non esse, sicut scriptum est: Beatus homo, qui semper est pavidus.* (i) Ne tamen is ignoraret, quòd de timore Bernardus loqueretur, mox addidit. *Vides quem timorem tibi incutere nitor? non qui tibi sit laqueus desperationis, sed qui spem tibi acquirat Beatitudinis.* Geminis his ex partibus, Dolo inquam humili, & Timore non frigido, sed fervente, Antidotum componitur sanandæ cuilibet stultæ electioni; & emendando errori admissio, efficiturque ut quem ante vocabat non sum, jam suum Deus populum vocitet. *Dicam non populo meo, Populus meus es tu; Et ipse dicet, Deus meus es tu.* (k) Ex his proinde etiam componi debet antidotum electionis, de qua tractamus, si ovi illo opus fuerit.

II.

Quamquam in Pastoris sacri munere longius progrediendum est, & sollicitè investigandum, an admissus in electione error rei ipsius substantiam, an verò tantum modum, & ejus adjuncta attingat: aliud enim est, si hasta tota ligno constet, quàm si ferri illi præfixi acies minùs sit exacuta. Siquis & suo, & aliorum judicio ijs destituitur dotibus, quas ea vitæ conditio necessariò exigat, sic ut neque eâ doctrinâ sit, quæ sufficiat, eque ea vel ætate, vel ingenio, quæ ad eam acquirendam idonea sint, dubium non est, quin prompto generosò-

que

que animo excutiendum sit onus, cui ferendo quis non sit, sed cui necesse sit succumbere, si ferre pergat. Nec aliter se gerat necesse est, quisquis ijs esset moribus, quia suâ pravitate alios ad flagitia incitent; nec tamen vel pravæ assuetudinis violentiâ, vel indomitæ indolis & affectuum pugnâ, consideret, se alium à se ipso posse evadere. Quidquid impedit naturâ suâ, ne quis primo dignitatem aliquam ac provinciam consequi possit, id ipsum etiam facit, ne possit retinere: atque ex hoc genere sunt duo illa, quæ dixi, Ignorantia & Morum perveritas. *Vilissimus computandus est, nisi præcellat scientiâ & sanctitate, qui est honore præstantior, (1) quæ SS. Canonum assertio est.* Non tamen scientiæ ac sanctitatis nomine, quas conjunctas in Pastore esse oportet, Sacri Canonones eminentes intelligunt; eminentis enim seu scientiæ, seu sanctitatis, desiderari quidem potest in omnibus, sperari non potest: ac proinde conveniens intelligitur. Ut autem sit Conveniens, necesse est ut proportionem quadam muneris respondeat, sic ut illa Parochus non aliter emineat in Populo, quàm supra gregem Pastor eminet. *Talis eligatur, cujus comparatione ceteri grex dicantur.* (n)

Erit qui ad hæc non aliter, quàm ad fulminis fragorem cohorrescat. Sed nunquid si majus cymbulâ velum est, præstat illud quamprimum demittere, quàm certam in perniciem eo expanso proveli? An præstat persistendo in Theatro, Principisque personam malè agendo, rem se post brevem ludam

facere rogi, quem nulla extinguat æternitas, quàm vacuum confectum abscindere profcenium relinquere? quis non illud agnoscit securius?

Quisquis proin sapit, silit se Tribunali divino, & ibi infimum ad gradum prostratus, quid agendum aut non agendum, illa bilance libret, quâ Christus die illo Mundi extremo utaritur, & attendat, quid præponderet; an addeere Parochi officio, an jure ad celum an recipere sese in tutum, an agi præcipiem? Renunciare, an æternum perire? Qui viderit, se Animas alienas custodiendo jacturam facere suæ, si ut meritò dicere cum illa possit, *Poliorum me custodem in vineis, vineam meam non custodivi.* (n) An non infamia est, aliorum magis, quàm sui curam gerere? Quid tandem tali homine fiet? Præquam nullum ejus plandus olim admittent solatium, quàm sine fructu erunt. Morientur agnati, quos Christi patrimonio aluit; deprimetur familia, quam ævætam voluit; subidet in cineres ejus corpus, peribit non diu post, quicquid earum habebat in Mundo, in æterno concitatus ejus ac pœna non finientur; quæ ne tantillum quidem per omnia sæcula secula mitigabuntur.

Erit fortasse qui dicat, tum se venia illata Deo injuria petiturum, cum peracta erit hujus vitæ fabula; tum seditionaturum suum errorem, & velut spargiâ deleturum picturam tam male pictam, cum de illa, manibus ejus erepta pronuntianda erit sententia. Quid autem ne tantum quidem tempus tam suppeteret? quid si Deus momento illud

SEGNE
Concionibus
Instruere
Poenitentiam
Confessorum
Parochi

destitueret? iratus & indignans insultaret? si surdum se ejus ad preces fingeret, id quod facturum se minatus est ipsi, qui consilij ipsius aures non accommodassent? *Despexistis omne consilium meum; ego quoque in interitum vestro ridebo & subsannabo:* (o) si inquam hoc fecerit, quæ tum hominis talis fors erit? satiasne erit, si illum dimittat ad opem à gemino illo Idolo, Avaritia inquam & Ambitione flagitandam, quibus consultoribus in electione illa sua usus est, eorum Oracula præ Dei effectus veneratus? sit ita sanè. *Ubi sunt Dij, in quibus habuistis fiduciam? surgant & in necessitate vos protegant,* (p) dicit ille, & quid reponet sic jussus accessere?

Ubi verò error admissus in Electione in adjunctis tantum fuerit, & non ipsa substantia, ut ille de quo hæcenus, tam etiam promptius erit remedium: ipsa namque difficultas, quæ in relinquendo suscepto munere occurrerit, excusabit moram, quæ ea in re neceditur, sic ut jam non pugnet cum divina voluntate perseverare in illa vitæ conditione; etsi primò illam electam fuisse Deo displicuerit. Hujus generis error foret, si quis Pastoris munus prelasserit dotibus quidem requisitis abunde instructus, sed solo avaritiæ, aut ambitionis stimulo ad id impulsus. Id enim si factum esset, retento vitæ genere finis esset mutandus. Serio is datæque operæ secum perpendat, quæ tandem ea sit rerum perturbatio, quod in Dei Ecclesia non ipse Deo, sed Deus ipsi servire debeat: eâ autem deformitate perspe-

R.P. Segneri Institutio Parochi.

ctâ, decernat secum, per omnem deinceps vitam præferre lucra DEI, & incrementum gloriæ ipsius, in Animarum sibi creditarum cura, quibuslibet emolumentis, & gloriæ, quæ inde ipsimet possent obtingere. *Veni in me Spiritus sapientiæ,* (illius nimirum Sapientiæ, quæ sola vera est; quæ ultimum in omnibus finem respicit) *& proposui illum Regnis & sedibus, & divitias nihil esse duxi in comparatione illius* (q) ut sapiens ajebat: cum plus quàm æquum sit, cuncta ad ultimum finem referri. *Considerandus est finis, & secundum finem propositi nostri dirigendus est cursus.* (r)

Potest etiam quis errasse, non in fine duntaxat, sed & in medijs, procurando Beneficium per aliorum patrociniâ, & nonnunquam ita sordidè ac putidè se abiciendo, ut non parùm inde dedecoris in Sacerdotalem ordinem redundaret; Ambitio siquidem, ut est dux ignobilis, ita nescit conducere aliquem ad dignitates, nisi per calles sordidos & lutulentos. *Ambitio, ut Seneca advertit, ad dignitates nisi per indigna non ducit.* (s) Hoc autem si accidit, quid consilij suggeram? Equidem libelli ejusmodi supplices; quibus Beneficia quærentur, Sancto Bernardo visi sunt processus judicarij, abunde sufficiens ad ejusmodi ambientes ultimâ sententiâ procul habendos à prefata dignitate, omni appellationis favore negato. *Sanè huic negotio non se ingerat rogans, sic ille ad Eugenium Papam scripsit, pro quo rogatus, sit tibi suspectus, qui autem pro se roget, jam judicatus est. Nec interest per se, an per alium roget.* (t) Enimverò si

D Impe-

imperatorum leges eum Tutoris munere indignum censent, qui ipse se ingerit, etsi non nisi de bonis caducis res sit, non difficile erit judicare, an ille dignus sit tutando Christi Servatoris thesauro, imò illo ferè pro arbitrio administrando, qui tot precibus ejus se muneris candidatum profiteatur? Ubi dein precibus accesserint abjectiones, puridæ obsequij delationes, S. Jo. Chryostomus tenere se non potest, quin magnis clamoribus eos, qui horum ope assurgere conantur, eodem plane loco ac numero habeat, quo illos, qui emunt ejusmodi Beneficia; affirmando, ipsos si aurum cum Simone ipsi quoque non offerunt, quia non habent, offerre tamen adulationes, quæ hami instar sint, ad Dignitates piscandas, magis quidem tecti, non minus tamen potentes, quàm ipsum aurum sit. *Quid refert, si non das pecuniam, sed pecunia loco adularis?* (u) Nolim tamè hac re cuiquam religionem injicere. Nam etsi non ignorem S. Thomam, (x) cum alijs nonnullis hæc linguæ adulantis obsequia ad Simoniam apertam revocare, scio tamen etiam communi aliorum Theologorum (y) calculo adulantes ab hoc crimine absolvi, dummodo quis de ipsis laudibus apertè non paciscatur: hoc si non fiat, nec dotibus requisitis Candidatus sit destitutus, pergat is in administrando suo munere, emendato tamen infausto ejus principio per seriam detestationem, ne pessimum in finem sic prosequendo deducatur.

Quod si autem quis præter hæc obsequia aut eorum loco, ed esset progres-

sus, ut damnabili profus ratione punitijs & auro Parochi dignitate emendo Animam venderet, hic enim vero in aperto versatur salutis discrimine. Huic tamen ego quid dicam? an illud *Pecunia tua tecum si in perditionem* quod in Simonem reum pronuntiat Apostolus? Enimverò magnis id ipsius vocibus intonarem; si ageretur de rebus emenda, ut tum, non de jam empta. At cum nobis de jam empta sermo sit, id solum revocabo in memoriam, quod sicut ille nunquam legitimo jure possidet ovile, in quod ingressus est ut lani, non ut Pastor, ita oporteat, si quis eedere illo nolit, confugere rogando ad Pœnitentiarum, quam dicimus, Romanam, ut hæc Pontificiâ Anthoniam ratam habeat possessionem exterratillam & umbratilem, & gratiam facit pœnarum, Pontificijs legibus in exceptionem hanc sacrilegam constitutorum. Nemo tamen ex his mole consultis emptoribus sibi persuadet, non esse quod obtenta hac à Pontifice gratiâ deinceps deplorat ac doleat, id quod non pauci perperam sanè agunt. Ita est quod ploret dum vivit, & amarulo crymis defleat. An enim major cognare scelus potuisset, quàm ut emmaret, ministerium cælestis tam detestabile & sordidum, ut panis instar, emitti emi posset? O miseræ Ecclesiæ, quatum culmen gradibus tam pervertit quidam enituntur! *Quis locus tunc, & qua causa poterit esse excusata, si veneranda Dei Tempia pecunia expugnantur?* Misericordes tamen Sacerdotes ipsos, quæ hâc viâ ascendunt, cum non adven-

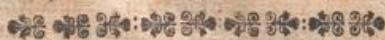
SEGNE
CONCIONES
INSTRUCIO
Pœnitent
Confessio
Parochi

non esse has scalas regias, quibus ad Superiora viri honorati perveniant, sed scalas occultas in cochlear figuram tortas, per quas ascendant fures. *Qui non intrat per ostium, sed aliunde, ille fur est & latro.* Et quid aliud ab infidis his expectes, nisi ut Caipha Sacrelegam restarent impietatem, qui, si Josepho fides, Judæorum Summum Sacerdotium ab Herode emit pecuniâ, & eo postmodum usus est ad Christum Servatorem morti adjudicandum? Tritum enim est illud; *Nemo imperium, flagitio quasitum, bonis artibus exereuit.* Quid igitur boni speres ab illo, qui tam malè Pastoralis sui muneris functiones auspicatus est, à Sacrelegio inquam, & tanto quidem, ut omne aliud malum superare judicatum sit? *Simoniaca pestis sua magnitudine alios morbos vincit*; (aa) ob gravem contemptum, quo Spiritum sanctum afficit, quisquis eo uti vult tanquam dominus, aut illa re, quæ ab eo dependet quæque ipsius honori consecrata est, ut per illam sua in terris emolumenta promoveat, aut alijs imperiter. Sanè qui inter nos Ecclesiastica Beneficia, maxime quæ Pastoralem curam annexam habent, auro emunt, tanquam monstra iniquitatis haberi debent, dum in semetipsis conjungere conantur qualitates tam inrer se pugnant, ut sunt, in animo & intus Avaritia Judæ, fori autem Zelus Apostolo dignus. Sed si isti flagitijs suis monstra sunt, utinam essent etiam monstra raritate! sed pro dolor, Monstrorum ejusmodi ubique abunde est! Quantumcunque sint Monstra Censuris Ecclesiasticis exagitatata, (bb) damna-

ta, sic ut ad ea retegenda tanquam accusatores legitimi etiam Infames admittantur, id quod in atrocissimis flagitijs fieri assoler, quæ Majestatis dicuntur; nihilominus ita oppressi, quotidie iterum attollunt caput, quin unquam, quod jam Sanctus Ambrosius deploravit, (cc) infelix hæc progenies extirpari possit penitus, maxime ubi Curiones Populorum autoritate constituuntur. Hic quis enarret pollicitationes, pacta, contractus & obligationes mutuas, quæ communitates inter & competitores intercedunt? Saccus frumenti, cella vinaria, ex qua emolumenti aliquid speretur, fumosus aliquis caminus, esca sunt, quæ confestim trahuntur plebeij homines, & sic trahi apti nati sunt, calamitate nescio cujus majore, illiusne qui trahitur, an illius qui trahit. Tantum humanum in Animam potest habendi aviditas & lucri spes! sed si tantum potest in animos hominum, non possit saltem deinceps in animos eorum, quos oportet esse velut Deos inter homines, Sacerdotum inquam. Procul isti faceffere jubeant per fas nefasve habendi cupiditatem, tanquam plus nimio indignam excelso suo statu, aut saltem suos intra limites severe arceant, sic ut etsi non semper tam procul sint à pinguibus Beneficijs ambiendis, sicut forent, si diligenti prius obrutu mererentur gradus illius altitudinem, quem cum exitij periculo conscendere moluntur; saltem non ambiant illa modis viis que illicitis: imò tum quoque, cum illa quærunr, cordi sibi habeant, ut ijs se dignos reddant præfenti quasi

pecuniâ doctrinæ perfectioris, animique rebus divinis magis devoti, ut nemo eorum non cum Regio Psalte jure dicere possit; *Ego autem in innocentia mea ingressus sum.* (dd) His tamen verbis cum veritate uti non potest, qui cum eodem addere non potest, quod mox sequitur: *Pes meus stetit in directo: via curvæ, viæ exortantes teneri ab ijs non debent, qui in Ecclesiâ à se concupitas intrare volunt innocenter: solùm vijs rectis innocenter in illas itur.*

(a) Deut. 1. 21. (b) 1. Reg. 18. 22. (c) 1. Cor. 7. 9. (d) Hebr. 5. 4. (e) 1. Reg. 18. 22. (f) Jer. 10. 24. (g) Ephes. 2. 13. (h) S. Greg. Past. in Prol. (i) S. Bern. Ep. 87 ad Oger. (k) Os. 2. (l) C. Nisicum pridem. de Renunc. c. Cum in cunctis de Elect. 1. q. 2. c. Viliissimus Barbosa de Offic. Parochi. c. 2. (m) Dist. 26. § Nunc autem. (n) Cant. 1. 6. (o) Prov. 1. 23. (p) Dent. 32. 38. (q) Sap. 7. 1. S. Th. 1. 2. q. 57. art. 2. c. 9. 66. art. 4. (r) Cassian. Coll. 17. c. 9. (s) Sen. li. 1. 99. Nat. in Pref. (t) S. Bern. l. 4. de Confid. (u) S. Chrys. hom. 3. in Act. Apost. c. 9. 66. art. 4. (v) Laym. l. 4. tr. 10. c. ut. 5. 3. n. 26. Suar. l. 4. de Simon. c. 40. 1. q. 1. c. Si quis. (x) L. Si quis C. de Episc. & Cler. (aa) c. Sicut Simonica. de Simonia 1. q. 1. c. Eos qui. 1. q. 3. c. Ex multis. (bb) c. Tanta est de Simonia c. 13. q. 3. c. Sane. (cc) 1. q. 1. c. Reperiuntur. (dd) Ps. 23. 11.

CAPUT V.

*Omnis Pastor Animarum
vi muneris sui instituere de-
bet Rudes in vis, qua ad salu-
tem pertinent.*

Quod in corporis oculos possunt vapores terræ, hoc in oculos animi

possunt Perturbationes. Vapores fi-
ciunt, ut vacillanti in cælo videantur
sidera, quæ sunt fixissima: Perturbatio-
nes efficiunt, ut quæ in Religione con-
stantissima sunt erantque veri-
tates, vacillare jam, & dubiæ esse vide-
antur. Has inter est illa, quæ affertur
omnibus omninò Animarum Pasto-
ribus non evitabile onus incumbere, est
verbo Dei, seu Sacrà Doctrinâ pascendi.
De hoc dubitari nulla ratione potest.
Et tamen non unus & alter, sed multi
oppidè sunt, apud quos tam parum hæc
veritas virium habet, ut perinde negli-
gatur, ac si esset incertissima. Hæc
igitur præ quavis alia ijs ob oculos ponere
oportet. Quid enim opit Animabus
ab illis Pastoribus ferendam spe-
rem, qui ne voce quidem ijs succurrant
fatigant?

I.

Nôsse igitur hos Pastores velim, id
quod jam alibi à me demonstratum est,
contra Pastorem ejusmodi marum omnium
Iura clamare. Clamant inquam voce di-
nâ Leges omnes, Divinæ, Naturales,
Humanæ: & sunt tamen adhuc qui non
audiant? Clamant in primis Leges Di-
vinæ. Nec enim onus hoc ab homi-
nibus, sed à DEO ipso primùm Pasto-
ris muneri annexum fuit. Hanc à Deo
Christus ipse in terras delapsus ante be-
llas accepit: *Evangelizare Pauperibus
misi me, predicare annum Domini ac-
ceptum, & diem retributionis.* (a) Hinc
autem constituto tempore tam ad annu-
sum satisfacit, ut tres ipsos annos con-
tinuos aliud, quod ageret; nihil habe-
at.